

Николай Лилиев
Тихата бащина стряха...

Тихата бащина стряха!
Тамо шумяха
някога тъмни лози;
своята тайна мълвяха,
сякаш не бяха,
сънни брези.

Вечер, в пустинни градини,
думи невинни
ронеше ясна луна.
Слушаха, ден не видели,
чисти и бели,
бели сърца, в тишина.

Още зори не зорили,
гаснем немили
с първите златни лъчи.
И сред пустиня безбрежна,
плаха и нежна,
моята песен звучи.